

3. V 8. občinah se je 98 otrokom dovolilo sledeče olajšanje:

Sedmo šolsko leto: redno šolsko obiskovanje po zimi, po letu 3 ure na teden. Osmo šolsko leto: po zimi 3 ure na teden, popolnoma oproščenje po letu.

Mnogim otrokom po mestih, trgih in kmetih se je pa podelilo posebno olajšanje šolskega obiskovanja.

Narod slovenski!

Letos, ko se je vsa slovenska domovina v lepi slogi zavzela za najvišjo šolo, za slovensko vseučilišče, hočejo naši nasprotniki brezpogojno zatreti še celo naše srednje šole, zlasti celjsko slovensko gimnazijo. Kljub naporom naših poslancev in kljub jasno izraženi volji večine ljudskih zastopnikov cele Avstrije, rujejo sovražne sile ravno sedaj z vso silo na tihem zoper ta slovenski zavod.

V trenutku, ko je ves slovenski narod ene misli, da se ne smemo brez boja udati sovražnemu navalu, oglasil se je iz narodnih vrst glasen klic, da ustanovimo v Celju za slovenske gimnazijce »Dijaški dom«, s katerim utegnemo najzanesljivejše zagotoviti obstoj slovenske celjske gimnazije. V Celju, ki stoji na slovenskih tleh sredi popolnoma slovenskega ozemlja postavili so naši sovražniki za nemčurske in odpadniške nemške gimnazijce »Studentenheim«, kateri se vzdržuje z davki v dobri tretjini slovenske dežele in za katerega so se nabirali in se še nabirajo denarni doneski po vsej Avstriji in Nemčiji.

Ali bi ne bilo naravno, da se združi tudi vsa slovenska domovina v ta namen, da z dejanjem pokaže, koliko ji je za obstanek slovenske gimnazije v Celju, v tem kulturnem središču štajerskih Slovencev, kateremu Slovenci ne smemo nikdar priznati izključno nemškega značaja! Ali ne dokažemo Slovenci svoje odločne volje za nadaljnji povoljni razvoj celjske gimnazije na najlepši in najizdatnejši način, ako vsak po svojih močeh z denarnimi prispevki omogočimo ustanovitev »Dijaškega doma« v Celju, predno se našim sovražnikom posreči slovensko gimnazijo odpraviti.

Ustanovilo se je v Celju društvo za nabiranje denarnih prispevkov za »Dijaški dom«. Mnogi odlični rodoljubi darovali so že izdatne vsote, ki pa žalibog še ne zadostujejo. Zato smo se obrnili mi slovenski akademiki, ki v borbi za slovensko vseučilišče najbolj občutimo tudi nedostatke srednjega šolstva zlasti na Štajerskem, s pozivi na vse znane

nam rojake, da blagovolijo vsak po svojih močeh prispevati za ustanovitev »Dijaškega doma« v Celju. Imena vseh darovalcev zapisala se bodo v spominsko knjigo »Dijaškega doma«, ter objavila tudi v slovenskih listih. Imena ustanovnikov, ki plačajo najmanj 200 K, zabeležila bodo se pa v večem spomin na borbo Slovencev za celjsko gimnazijo leta 1902 z zlatimi črkami na spominski plošči.

Pozivamo torej še enkrat potom slovenskega časopisja vse rojake, katerim je za naš napredek na polju narodnega šolstva, da pokažemo to svojo željo ne samo z mnogimi besedami, ampak tudi z odločnim blagim dejanjem. Spominjajmo se pa, da dvakrat da, kdor hitro da, ter se podvizajmo, da ne zamudimo pravega trenutka! Nemudoma torej na delo za »Dijaški dom« v Celju!

Vsi denarni prispevki naj se pošiljajo naravnost na naslov: »Dijaški dom« v Celju. Gradec, 20. malega travna 1902.

Akademiški agitacijski odbor.

Nemiri v Belgiji.

Strune v Belgiji so bile že preveč napete. Vodje socialistov so hujskali delavce očitno k upor. Najbolj so pri svojih prekućijskih načrtih računili na vojaštvo, da se v odločilnem trenutku postavi ob stran puntarjev. Toda to je bilo le njih mnenje, zapisane take podpore niso imeli od vojske. Tudi vlada je pravila, da se zanaša na vojaštvo in da bo s silo zatrla upor. Invodje socialistov so si še ob pravem času premislili. Nasvetovali so, da delavci stopijo zadnji ponedeljek zopet v delo. Stavka delavcev se je na ta način v ponedeljek končala in s tem je javni red in mir zopet zagotovljen.

Seveda popolnoma se še vznemirjenost ni podela. V občinskih zastopih, kjer imajo večino socialisti in liberalci, se sklepajo prošnje in pozivi do kralja, naj poseže vmes in pouči vlado, kaj ji je storiti. A take prošnje so brez pomena, glavno je, da se je stavka nehala.

Vodje socialistov so zopet pokazali, da nimajo ne razuma ne srca, voditi delavskega ljudstva. Predno so se prepričali, da kaj dosežejo, tirali so delavstvo proč od dela ter jih hujskali k upor. Za več kot teden dni so oškodovali delavce za njih zaslužek, sebe pa so mastno plačevali iz strankarske blagajne. Sedaj je stavka končana, voditeljem ni nič škodovala, le delavstvo je isto, ki je trpelo.

nije. — Slovenec je rojen pevec. — V sredo končam tukaj in odidem v Marksloh in Hamborn, kjer me čaka blizu 1500 Slovencev.

Pravljica o Dizmu, desnem razbojniku.

I.

Noč je bila črna, ni bilo zvezdice na nebu. V puščavi Sur med Arabijo in Egiptom je razgrajal grozen vihar, bati se je bilo, da kar odnese kočico, ki je daleč od ljudskih bivališč samovala v pusti planjavi. V tej hišici je bivala postarna ženica z nagrbnjenim osornim obrazom ter se grela ob ognjišču, pogledovala na zibelko, v kateri je bilo bolno dete. Pa kdo prihaja v tem groznem viharju z lučjo proti koči, v viharju, ki je strašen celo za divjo zver?

Prisli so do bivališča. »Odprite, za božjo voljo, odprite! Prenočite mojega soproga in moje dete!«

Tako se je glasilo milo iz ust utrujene mlade žene, ki je bila sicer jako priprosto oblečena, ali videti vender le čudovito mila in veličastna. Taki morajo pač biti angelji, ako pridejo v človeški podobi na zemljo.

»Bodite kdor koli«, odgovori starka, ne

da bi se dala kaj motiti, »idite dalje; ta hiša ni gostilna.«

»V imenu Boga Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega, odprite nam!« se zvonko razlegne prejšnji glas.

Sedaj je vstala starka: »Gorje potniku, ki stopi tu noter!« Tako je govorila, ko je odpirala vrata. Vendar jo pogled na veličastno ženo presune tako, da za korak stopi nazaj. Pred njo je, dasi tega ne ve, sveta družina, bežeča v Egipt. Mileje govori: »Ko vas vslušujem, pahnjeni ste ob enem v pogubo; žena sem razupitega roparja, ako se on vrne, ne uvidete smrti.«

Med tem je odprla vrata. Jožef, privezavši osla, stopi v kočjo z Marijo in božjim detetom. Gospodinja vrže nekoliko suhljadi na ogenj, ki vzplapola v tako ljubkem plamenu, da je borna kočja naenkrat nekako čudovito razsvetljena. Dete v zibelki, pozabivši svoje trpljenje, se smehlja Jezuščeku.

»Ne vem, od kod ste«, pravi na to starka, »ali od kar ste pod našo streho, dobro mi je nekako pri srcu, in moj deček je z menoj srečen.«

II.

Zunaj je tema postala še bolj črna in vihar ni nehal besneti. Pa čuj, zopet se trka. »Žena, odpri, hitro odpri!« Tako kriči za-

Državni zbor.

Dunaj, 23. aprila 1902.

Volitev v kvotno deputacijo in delegacije.

Dne 16. aprila popoldne ob 5. uri se je imela vršiti volitev v kvotno deputacijo in delegacije. (Kvotna deputacija poslanske zbornice šteje 10 udov, k tem pride še 5 udov iz gospodske zbornice. Teh 15 avstrijskih poslancev se dogovori z enakim številom ogerskih poslancev, koliko odstotkov plača naša, in koliko ogerska državna polovica za skupne državne potrebe. V delegacije voli poslanska zbornica 40, gospodska zbornica 20 poslancev. Teh 60 avstrijskih poslancev se dogovori z enakim številom ogerskih, koliko bojo znašali skupni stroški za armado, za zunanje državne zadeve in za skupne finance).

Pred volitvijo se vzdigne v imenu nemških narodnjakov dr. Derschatta ter zahteva, naj se ta volitev preloži za osem dni, ker njim ne kaže, volitev izvršiti danes. Ob enem zahteva, da se mora o tem njegovem predlogu po imenih glasovati. Ker se je vzdignilo za ta Derschattov predlog 50 poslancev, se je glasovalo po imenih. Pred glasovanjem izjavi dr. Pacak v imenu Čehov, da oni ne morejo podpirati Derschattovega predloga, češ: »Nemci bi radi še osem dni se pogajali z vlado ter od nje dobili zagotovilo, da bo vstregla njihovim željam.« Pri glasovanju se je Derschattov predlog odklonil z 191 proti 62 glasovi. Z nemškimi narodnjaki so glasovali le nemški naprednjaki in Vsenemci. Vršila se je toraj volitev brez opovire. V kvotno deputacijo je izvoljen izmed Slovencev gosp. Povše. V delegacijo volijo posebne dežele po svoji velikosti večje ali manjše število poslancev. Štajerska voli 2 poslanca; kranjska, koroska in druge manjše dežele po enega. Štajerski nemški narodnjaki so si izvolili letos grofa Stürgkha in nemškega kmeta Poscha. Štajerski slovenski poslanci in nemški katoliki se niso vdeleževali volitve. Za Kranjsko je izvoljen dr. Šuštersič. Zanimiva je bila volitev za Dalmacijo, katero voli tudi enega poslanca. Hrvatski poslanci pravaške stranke se niso vdeleževali volitve. Izvoljen je pristaš hrvatske narodne stranke g. Vukovič. Za Istro, Trst in Gorico so izvoljeni sami Lahji.

Delegacije se snidejo 6. majnika v Budim-Pešti.

Proračunska razprava — finančno ministrstvo.

Razni govorniki so pri tej točki izrekli upravičene pritožbe, kako hudo obdačeno je zlasti kmetstvo ljudstvo. Plačevati mora zem-

povedujoč osoren moški glas. Prestrašena se klicana zgane. »Bog pomagaj! To je moj mož. Kam naj vas skrijem?« Med tem vstane Marija, da jej Jezusa ter gre roparju odpret. Ropar vstopi dežja premočen ter z naropanim obložen. Zagledavši Marijo jezno pogleda svojo ženo, kakor bi hotel reči: Od kod pa ti nepovabljeni gostje?

»Ubogi popotniki!« razlaga mu žena, »katere je ujel vihar. Sprejela sem jih ter mislim, da nam prineso srečo.«

Ropar se ostro ozira na tujce. Pa glej čudno premembo! Z brado zaraščeni obraz se jame prijazno smejeti. Zapre vrata ter odgovori: »Bodite pozdravljeni!« Rop vrže v kot, sleče mokro obleko ter pravi: »Žena, ali nimaš nič jedila?« — »Še je nekoliko kruha, sadja in pa četrt srne«, odvrne roparjeva žena, vstane ter hoče Mariji podati Jezusa, da bi prinesla te reči.

»Ne!« pravi Marija, »pusti, da to jaz storim.«

Vsi so jedli. Samo roparjeva žena je ostala z Jezusom pri zibelki svojega sina. Ali to ji ni delo britko, kajti srce ji je veselja poskakovalo; tako srečna se ni bila nikoli.

Po večerji se vsede ropar zopet k ognju. Obraz se mu potemni, ko pogleda od svojega sina na Jezusa. »Oh«, pravi Jožefu, »ko bi bil moj sin tak, kakoršen je vajin!«